

Čís. 10130.

Podal-li účastník proti opatření notáře jako soudního komisaře rozklad, pokud se týče rekurs a soud první stolice rozkladu nevyhověl, směřuje rekurs proti tomuto usnesení pozůstalostního soudu.

(Rozh. ze dne 11. září 1930, R I 536/30.)

Proti opatření notáře jako soudního komisaře ze dne 19. prosince 1929 podali dědicové rozklad, jemuž pozůstalostní soud usnesením ze dne 20. ledna 1930 nevyhověl. Rekursní soud odmítl rekurs dědiců, máje za to, že jest nepřípustným, byv podán přímo proti opatření notáře jako soudního komisaře, jež nelze napadati rekuresem.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu rozhodl.

Důvody:

Proti opatření notáře jako soudního komisaře ze dne 19. prosince 1929 podali stěžovatelé u okresního soudu v Ú., jako soudu pozůstalostního rozklad, pokud se týče rekurs. Usnesením ze dne 20. ledna 1930 pozůstalostní soud nevyhověl rozkladu, čímž schválil opatření soudního komisaře, a stížnost, jež byla spojena s rozkladem, nesměruje proto bezprostředně proti opatřením soudního komisaře, jak rekursní soud má omylem za to, nýbrž proti citovanému usnesení pozůstalostního soudu. Náleží tedy rekursnímu soudu, by o ní rozhodl, a bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 10131.

Kdo převzal k zaplacení dluh z faktury, podrobil se také ujednání o fakturovém sudišti (§ 88, druhý odstavec, j. n.).

(Rozh. ze dne 11. září 1930, R I 561/30.)

Žalobu proti Anně U-ové o zaplacení faktur odůvodnil žalobce tím, že žalovaná převzala dluh Františka U-a z faktur, zaslaných mu žalobcem. Místní příslušnost dovolaného okresního soudu v T. odůvodnil žalobce tím, že Františku U-ovi zároveň se zbožím zaslal fakturu opatřenou doložkou: »Splatno a žalovatelnó v T.« Soud první stolice zamítl námitku místní nepřísušnosti, odvolací soud jí vyhověl a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stěžovatel odůvodnil v žalobě příslušnost procesního soudu tím, že prodal Františku U-ovi zboží k dalšímu zcizení a že mu zároveň se zbo-

žím zaslal faktury, opatřené doložkou: »Splatno a žalovatelné v T.«, jež kupitel bez námitek přijal. Žalovaná převzala dluh z těchto faktur k zaplacení. Žalovaná připustila, že by tím byla odůvodněna příslušnost podle § 88 druhý odstavec j. n. ohledně Františka U-a, nikoliv však také ohledně žalované samé, jež nedostala ani zboží ani faktury. Tomuto názoru, jež také sdílí odvolací soud, nelze však přisvědčiti, neboť, převzala-li žalovaná dluh Františka U-a ze zažalovaných faktur k zaplacení podrobila se tím také původnímu ujednání mezi stěžovatelem a dlužníkem Františkem U-em o sudišti jako vedlejším právu, spojeným se zažalovanou pohledávkou, jež změnou osoby dlužníkovy zůstalo nedotčeno (§ 1407 obč. zák.).

Čís. 10132.

Nárok na náhradu škody podle § 1327 obč. zák. předpokládá, že zákonná vyživovací povinnost usmrceného tu byla v době jeho úmrtí a že jím byla plněna.

(Rozh. ze dne 11. září 1930, RvI 1837/29.)

Matka žalobkyně byla usmrcena automobilem žalovaného. Žalobu o náhradu škody odůvodňovala žalobkyně tím, že usmrcená obstarávala žalobkyni domácnost, opatrovala její dítě i jejího bratra, duševně chorého, který musí být ustavičně pod dozorem, čímž bylo žalobkyni umožněno, že mohla jít po práci a že si tak vydělala výživu měsíčně 500 Kč až 600 Kč. Smrtí matky byla prý žalobkyni odňata možnost tohoto výdělku, poněvadž se nyní musí žalobkyně věnovat domácnosti, opatrovat dítě a chorého bratra. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobkyně opírá žalobní nárok, jak patrně z jejího přednesu v první stolici a z odvolacího spisu, o ustanovení § 1327 obč. zák. Paragraf tento stanoví, že, vzejde-li z ublížení na těle smrt, musí býti nejen nahrazeny veškeré náklady, nýbrž i pozůstalým, o jejichž výživu usmrcenému bylo podle zákona pečovati, vše, co jim tím ušlo. Odvolatelka se snaží dovoditi, že předpoklady tyto jsou tu splněny. Usmrcená že byla její matkou. Jako matka měla prý ze zákona (§§ 139, 143 obč. zák.) povinnost starati se o výživu odvolatelky. Povinnost ta vznikla prý již narozením odvolatelky. Jestliže však povinnost ta již vznikla, stačí to prý k odůvodnění nároku podle § 1327 obč. zák., jenž nevyžaduje, by vyživovací povinnost byla tu ještě v době úmrtí a by usmrcený v čase poškození na těle ještě žalobce vyživoval. § 1327 obč. zák. neobsahuje prý časové omezení, nelze prý z něho vyvozovati, že nárok na náhradu škody přísluší jen oněm pozůstalým, o jejichž výživu byl usmrcený povinen pečovati ještě v době své smrti. Než k vývodům těmto nelze přisvědčiti. Doslov § 1327 obč. zák., že náhradní nárok tam uvedený přísluší pozůstalým, o jejichž výživu bylo usmrcenému podle zákona pečovati, a že jest jim nahraditi, co jim tím ušlo, nasvědčuje nepochybně